

ме предъ живъ другаръ на х. Димитра! Все едно че бѣхме предъ самия х. Димитъръ!

А човѣкътъ разбра, види се, какво става въ нашитѣ малки души, та побърза: разчисти масата, на която се бѣхме хранили, сне си гостилничарската престилка, поржча това-онова на слугата си и ни поведе.

Навлѣзохме въ града и видѣхме, че въ Сливенъ улицитѣ били криви и тѣсни — речи го, като изъ гръцката махала въ Варна. Пресѣкохме още една-две улици и господинътъ (другарътъ на х. Димитра — ние вече не смѣяхме да му викаме чичо) спрѣ предъ една порта.

— Тукъ е, каже, моята кѣща: — елате да понаберемъ цвѣтя за гроба.

Дворътъ бѣше наведенъ (изглежда, че въ Сливенъ нѣма равно мѣсто). Въ него имаше много цвѣтни лехи, които бѣха красиво заградени съ нисъкъ чимширъ.

Посрещна ни едно наша пора момче. То било братче на господина и се викало Петърчо. Сега трѣбваше и ние да си кажемъ имената, защото излѣзе да ни види и госпожата. Тя зина и се изчерви, когато господинътъ ѝ разказа, по какво ходимъ и че сами сме пожелали да видимъ гроба на х. Димитра.

— Гледай ги ти! — галѣше ни тя съ голѣмитѣ си маслинени очи и скоро-скоро ни набра две китки отъ градински теменуги, латинчета и карамфили.

Придружи ни и Петърчо. Минахме рѣката на Сливенъ. Тя бѣше сега комай пресъхнала, но е прииждала много страшна: коритото ѝ бѣше по-голѣмо отъ онова на рѣка Камчия.

Петърчо каза:

— Сега влизаме въ Клуцохора.